

The Holy See

Üzenet a hivatások 40. világnapjára

II. János Pál pápa

2003. május 11. – húsvét 4. vasárnapja

Téma: A szolgálatra való meghívás

Főtisztelendő Püspöktestvéreim, kedves Testvéreim az egész világon!

A papi és szerzetesi hivatások 40. világnapjának üzenete arra hív bennünket, hogy visszatérjünk a krisztusi hivatás gyökereihez, annak történetéhez, akit elsőként hívott meg az Atya, a Fiúhoz, Jézus Krisztushoz. Ő az Atya "szolgája", akit a próféták előre megjövendöltek, akit az Atya kiválasztott és az anyaméhtől magáénak ismert (vö.: Iz 49,1-6); Ő a szeretett Fiú, akit az Atya támogat, és akiben örömet leli (vö.: Iz 42,1-9), és ő az, akire kiárasztja Lelkét, akit eltölt erejével (vö.: Iz 49,5) és akit dicsőségre emel (vö.: Iz 52,13)

Itt mindjárt a legmélyebb értelmében válik nyilvánvalóvá az a pozitív jelentés, amelyet a szöveg a szolga fogalmával jelöl. Miközben jelenlegi kultúránkban azt, aki szolgál, kevésbé becsülik, az üdvösségtörténetben mindenki szolga, akit Isten meghív, hogy az üdvösség és a megváltás különleges küldetését teljesítse; minden szolga tudatában van annak, hogy mindenét, amije van, úgy kapta, és az a hivatása, hogy az ajándékba kapottakkal másokat szolgáljon

A Bibliában a szolgálat mindig Istentől származó, különleges meghíváshoz kapcsolódik. Éppen ezáltal a legfőbb beteljesedésként mutatja be az emberi természet méltóságát, és rávilágít az emberi teremtményben az önmagán túlmutató, titokzatos dimenzióra. Így volt ez Jézusnak, a hűséges szolganak az életében is, akinek az volt a küldetése, hogy beteljesítse az üdvösség egyetemes művét

2. *"Mint a bárány, amelyet leölni visznek..." (Iz 53,7).*

A Szentírásban erős és nyilvánvaló kapcsolat áll fenn a szolgálat és a megváltás között, ugyanúgy, mint a szolgálat és a szenvedés, Isten szolgája és Isten Báránya között is. A Messiás a szenvedő szolga, aki vállára veszi az emberi bűnök terhét, ő a Bárány, akit *"leölésre visznek"* (Iz 53,7), azért hogy embersége által lerója az elkövetett bűnök árát, és ezáltal azt a szolgálatot nyújtsa az embernek, amelyre annak a legnagyobb szüksége van. A szolga az a bárány, akit megkínóztak és megaláztak, *"de száját nem nyitotta ki"* (Iz 53,7), és mégis egyúttal kinyilvánította

rendkívüli hatalmát, hogy a rosszért ne rosszal, hanem a jóval válaszoljon.

Ez annak a szolgának a szelíd hatalma, aki Istenben találja meg erejét, és akit Isten éppen ezért a *"nemzetek világosságává"* és az üdvösség szerzőjévé tett (Vö.: Iz 49,5-6). A szolgálatra való meghívás egyben állandó, a hivatás misztériumában rejlő személyes részvétel az üdvösség szolgálatában, akkor is, ha ez sok lemondással és szenvedéssel jár.

3. *"...az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon másoknak..."*
(Mt 20,28)

Jézus valóban annak a szolgának a tökéletes mintaképe, akiről a Szentírás beszél. Ő az, aki önmagát kiüresíti, *"olyan lett, mint a szolga"* (Fil 2,7), aki egészen az Atya ügyének szenteli magát (vö.: Lk 2,49), ő a szeretett Fiú, akiben az Atya kedvét találja (vö.: Mt 17,5). *"Jézus nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon másoknak, és váltságul adja életét sokakért"* (Mt 20,28); megmosta az apostolok lábát és az Atya terve szerint engedelmes volt a halálig, egészen a kereszthalálig (vö.: Fil 2,8). Ezért az Atya felmagasztalta és olyan új nevet adott neki, amely az ég és a föld urává tette (vö.: Fil 2,9-11).

Hogyne ismernék fel Jézusnak, a szolgának az elbeszéléséből minden hivatásnak a történetét! Azokat a történeteket, amelyeket maga a Teremtő gondolt el minden emberi lény számára; a történetet, amely a hívás által elkerülhetetlenül a szolgálathoz vezet és amely csúcspontját annak az új névnek a felfedezésében találja meg, amelyet Isten mindenki számára elgondolt? Ebben a "névben" mindenki még mélyebben megértheti saját identitását, miközben mindenki önmaga megvalósítására törekedhet, amely szabaddá és boldoggá teszi. Hogyne ismernék fel különösen a Fiúnak, a szolgának és úrnak az elbeszélésében mindazok hivatásuk történetét, akiket meghívott az ő közvetlen követésére, hogy papi hivatalukban vagy megszentelt életükben szolgáljanak! Valójában a papi vagy az istennek szentelt hivatás lényegénél fogva Isten és az embertársak nagylelkű szolgálatát jelenti.

Így a szolgálat a saját hivatás jobb felismerésének útjává és értékes eszközévé válik. A *"diakónia"* a hivatásgondozás valódi és tulajdonképpeni útja (vö.: Új hivatásokat az új Európa számára 27c).

4. *"Ahol én vagyok, ott lesz a szolgám is"* (Jn 1,26).

Jézus, a szolga és Úr az, aki meghív. Arra hív, hogy olyanok legyünk, mint Ő, mivel az emberi lét egyedül a szolgálatban fedezi fel a saját és mások méltóságát. Olyan szolgálatra hív, ahogyan Ő szolgált: ha az emberek közötti kapcsolatokat a kölcsönös szolgálat ösztönzi, akkor egy olyan új világ fog létrejönni, amelyben kifejlődik a hiteles hivatás kultúrája.

Ezzel az üzenettel mintegy kölcsön szeretném adni a hangomat Jézusnak, hogy sok fiatal szemem elé állítsam a szolgálat ideálját, és segítsek nekik, hogy a túlzott önzés és az illúzió kísértését legyőzzék, és ily módon megtalálják a boldogságot. A korszellem bizonyos irányzatai ellenére sok

fiatal szívében megvan a természetes vágy, hogy megnyíljanak mások felé, kiváltképpen a rászorulóknak felé. Ez nagylelkűvé, a részvételre képessé és készségessé teszi őket, hogy önmagukról megfeledkezve, saját érdeküknél fontosabbnak tartásuk a másik személyt.

Kedves fiatalok! A szolgálat egészen természetes hivatás, mert az egész emberi lét – természeténél fogva – szolgálat, mivel nem urai vagyunk saját életünknek, és mivel folyton rászorulunk mások szolgálatára. A szolgálat a saját "én" előtérbe helyezésétől való szabadság kifejeződése, és a mások iránti felelősségérzet jele. A szolgálat az egészen kicsinek tűnő gesztusok által mindenki számára lehetséges. Ezek a tettek valójában azonban egészen nagyok, ha az igazi szeretet hatja át őket. Az igazi szolga alázatos, önmagát *"haszontalannak"* tartja (vö.: Lk 17,10), nem keresi önző módon a maga nyereségét, hanem odaadja magát másoknak, és ebben az odaadásban együttal megtapasztalja az önzetlenség örömét.

Kívánom nektek, kedves fiatalok, hogy megértsétek, hogyan kell Isten szavára hallgatni, aki meghív benneteket a szolgálatra. Éppen ez az az út, amely a szolgálat sokféle formája által az egész közösség javához vezet: a felszentelt hivataltól a mások sokféle szolgálatának felismert és alkalmazott formáig: ezek a katekézis, a liturgikus szolgálatok, a gyermekek nevelése és a felebaráti szeretet legkülönbözőbb formái (vö.: Novo millennio ineunte 46). A nagy jubileumi év bezárásakor emlékeztettem arra, hogy elérkezett a *"felebaráti szeretet találékonyságának"* pillanata (vö.: uo. 50). Csak rajtatok, fiatalokon múlik, hogy különleges módon vállaljátok, hogy ezt a szeretetet a maga egészen lelki és apostoli gazdagságában kifejezzétek.

5. *"Aki első akar lenni, legyen a legutolsó, mindenkinek a szolgája"* (Mk 9,35).

Ezt mondja Jézus a tizenkettőnek, azon csodálkozva, hogy egymás között arról vitatkoznak, hogy *"ki a nagyobb közülük"* (Mt 9,34). Senki sem marad mentes ettől az állandó kísértéstől, aki meg van hívva az eukarisztia bemutatására, amely a szenvedő szolga legnagyobb szeretetének a szentsége. Aki ezt a szolgálatot gyakorolja, azzal szemben még inkább követelmény, hogy szolga legyen. Hiszen valójában arra hivatott, hogy Krisztus személyében cselekedjen. Ez azt jelenti, hogy újra és újra magára kell öltetnie Jézusnak azt az utolsó vacsorán tett magatartását, amelyben kifejezi készségét, hogy a végső beteljesedésig, életének feláldozásáig szeressen. Az Úr asztalának szolgálata éppen ezért sürgető meghívás arra, hogy áldozatként mutassa be önmagát azért, hogy az Egyházban a szenvedő szolga és úr magatartása továbbra is jelen legyen és növekedjen.

Kedves fiatalok! Bontakoztassátok ki magatokban azon valódi értékek és döntések iránti lelkesedést, amely életeteket Jézusnak, az Isten Bárányának nyomában mások szolgálatává alakítja át. Ne engedjétek magatokat megkísérteni a hatalomtól és a becsvágytól. A papság eszményének is állandóan szüksége van az ilyen és más veszélyes torzulásoktól való megtisztulásra.

Bárcsak ma is visszhangra találna az Úr Jézus felhívása: "Aki szolgálni akar nekem, kövessen engem" (Jn 12,26). Ne féljeteK elfogadni a meghívást! Bizonyára nem lesztek megkímélve a nehézségektől és áldozatoktól sem, és mégis boldogok lesztek, hogy szolgálhattok, és annak az örömeK lesztek a tanúi, amelyet a világ nem tud megadni. Így váltok a határtalan és örök Szeretet eleven lángjává; és így ismeritek fel a papságnak, ennek az isteni ajándéknak és titoknak a lelki gazdagságát.

6. Mint ahogyan oly gyakran, most is emeljük tekintetünket Máriára, az Egyház Anyjára, az új evangelizáció csillagára. Teljes bizalommal forduljunk hozzá, hogy az Egyházból soha ne hiányozzanak azok, akik készek nagylelkűen válaszolni az Úr hívására, aki az evangélium még közvetlenebb szolgálatára hív:

*Mária, a magasságbeli Isten szolgálóleánya,
a Gyermek, akit méhedben hordoztál, az emberiség szolgájává tett téged
Életed alázatos és nagylelkű szolgálat volt:
Te az Ige szolgája voltál, amikor az angyal hírül hozta neked Isten üdvözítő tervét
Te annak a Fiúnak voltál a szolgája, akinek életet ajándékoztál
És akinek a titkára örökre nyitott maradsz.
Te a megváltás szolgája voltál,
amikor bátran ott álltál a kereszt lábánál
a szenvedő szolga és bárány oldalán,
aki szeretetből értünk adta önmagát.
Az Egyház szolgája voltál Pünkösöd napján.
Nem szűnsz meg közbenjárni azért, hogy új élet fakadjon minden hívőben
nehéz és szenvedésekkel teli korunkban is.
Izrael fiatal leánya, aki – megdöbbenve a legfenségesebb akaratán –
magad is megtapasztaltad a fiatal szív megrendültségét,
tekintsenek terád bizalommal a harmadik évezred fiataljai!
Tedd készséggé őket, hogy kövessék Fiad hívását,
és életüket Isten dicsőségére szenteljék.
Segíts nekik megérteni, hogy az istenszolgálat betölti a szívet
és hogy csak Istennek és az Ő országának szolgálatában valósulhat meg bennük az, amit Isten
róluk elgondolt.
Segíts nekik, hogy életük a Szentháromság magasztalása legyen. Ámen.*

Vatikán, 2002. október 16.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana